

LBRIS

We know
books

WILLIAM SHAKESPEARE

Macbeth

Tragedie în cinci acte

Traducere de P.P. Carp

Prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHAKESPEARE, WILLIAM

Macbeth / William Shakespeare; trad. de P. P. Carp;
pref. de Lucian Pricop – Ed. a 6-a – București:
Cartex 2000, 2026

ISBN 978-606-091-358-0

I. Carp, Petre P. (trad.)
II. Pricop, Lucian (pref.)

821.111

Textul ediției de față este reprodus după:

Shakespeare, Macbeth, tragedie în cinci acte, traducere de
P.P.Carp, Editura Librăriei Socec&Comp, București, 1886.

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel./fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel.: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

Atunci când ficțiunea este mai presus de realitate (prefață de Lucian Pricop).....	7
MACBETH	
Actul I	13
Actul II	39
Actul III	59
Actul IV	84
Actul V	112

ACTUL I

SCENA ÎNTÂI

*O luncă; tunete și trăsnete
(Trei vrăjitoare intră pe scenă)*

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

Pe când ne găsim noi iar la un loc
Cu ploaie, cu tunet, sub cerul în foc?

A DOUA VRĂJITOARE

Gălăgia
Stâmpărată,
Bătălia
Câştigată
Ne adună
Împreună.

A TREIA VRĂJITOARE

Atunci dar într-amurgul?

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

În ce loc?

A DOUA VRĂJITOARE

Pe luncă.

A TREIA VRĂJITOARE

Cu toate să venim,
Pe Macbeth acolo avem să-l întâlnim.

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

Motanul mă strigă.

A DOUA VRĂJITOARE

Pe mine Broscoiul.

A TREIA VRĂJITOARE

Îndată, îndată!

TOATE

Urâtul e frumos, frumosul este urât:
Plutește printre neguri și aer împutit.

SCENA A DOUA

O câmpie întinsă lângă Forbes.

Vuiet de bălăie. Regele Duncan, Malcolm, Donalbain,

Lennox cu suita lor intră pe scenă.

Un ostaș rănit le iese înainte.

DUNCAN

Cine-i omul acesta rănit și plin de sânge?
Din halul lui se vede că poate să ne spună
Cum stă acum răskoala.

MALCOLM

Acesta e viteazul

Ce, ca un bun ostaș, de dușmani m-a scăpat.
Amice, sănătate! Fă regelui raport
De crunta-ncăierare precum o ai lăsat.

OSTAȘUL

Era nehotărâtă; ca doi înotători
Ce-n luptă se cuprind paralizându-și arta.
Netrebnicul Macdonwald (făcut a fi rebel,
C-așa îl trebuiesc drăciile naturii
Ce-n jurul lui roiesc) fusese ajutat
De dincolo de mare de dușmani ne-nfricați;
Și Fortuna, zâmbind la ticăloasa hartă,
Părea, deși-n zadar, a rebelului amantă;
Căci eroicul Macbeth – el merită porecla –
Disprețuind Fortuna, cu spada ridicată,
Ce fumega fierbinte de-al dușmanilor sânge,
Al gloriei iubit, străbate neînvins
Pân' ce se-ntâlnește cu sclavul de rebel,
Și nu l-a strâns de mână să-i zică ziua bună,
Pân-a nu-l spinteca din creștet la buric
Ș-a-nfîge capul lui pe zidurile noastre.

DUNCAN

O, viteazul meu văr! Scumpul meu amic!

OSTAȘUL

Precum de multe ori cu soarele-mpreună
Pornesc furtuni cumplite și trăsnete grozave
Ce sfărâmă corăbii, așa dintr-un izvor
Ce promitea sperare, ieșit-a desperare.
Ascultă-nalte Rege: abia de fugărise
Dreptatea oțelită prin mare vitejie

Pe cei nerușinați și sprinteni de picior,
Că regele Norveg, chitind folosul său,
Din nou ne-nvălui cu netrudite oști.

DUNCAN

Și n-a desbărbătat această năvălire
Pe generalii mei, pe Macbeth și pe Banquo?

OSTAȘUL

Ca vrabia pe vultur sau iepurii pe leu.
La dreptul să vorbesc, eu trebuie să spun
Că semănau c-un tun ce prea tare-ncărcat
Trăsnește îndoit. Așa se aruncară
Pe dușmani îndoind loviturile lor...
Vroiau ei să se scalde într-o baie de sânge
Sau să inaugureze o nouă Golgota?
Nu pot să știu...
Mă doare însă rana și cere ajutor.

DUNCAN

Întocmai ca și rana îți șade vorba bine:
Onoare izvorăște bogat din amândouă.
Să i se deie doctori.
(*Ostașul iese. Ross și Angus vin.*)
Cine vine-acolo?

MALCOLM

Ilustrul Than de Ross.

LENNOX

Ce grabă-n ochiul său!
Așa se uită cei ce au minuni de spus.

ROSS

Păzească Dumnezeu pe Rege!

DUNCAN

De unde vii, scumpe Than?

ROSS

De la Fife, mare rege, unde steagul norveg
Îngână pe zefiruri ș-adie răcoreala
Armatelor noastre.
Norvegul în persoană cu cete-nfricoșate
Și ajutat de Cawdor, nedemnul trădător,
Pornise cruda luptă, până ce a Belonei
Nebiruitul mir, cu nu mai mică forță,
S-aruncă-n contra lui, spadă-n contra spadă,
Și braț în contra braț, îngenunchind astfel
Sumeața-i îndârjire: a spune-ntr-un cuvânt,
Suntem biruitori!

DUNCAN

O, ce izbândă mare!

ROSS

Încât acuma Sven, regele norveg,
Imploră împăcare; noi însă n-am permis
Să-ngroape pe-ai săi, până ce n-a depune
La sfântul Columban o sută mii de galbeni
În tezaurul public.

DUNCAN

Cât pentru Thanul Cawdor
Vroim să nu trădeze mai mult iubirea noastră.
Du-te, anunță-i moartea și cu fostul său rang
Salută-l pe Macbeth.

Îndată se va face.

DUNCAN

E drept ca să câştige, prin merit şi favoare,
Ce pierde biruitul, Macbeth biruitorul.

SCENA A TREIA

*Lunca, tunet şi fulger
(Intră vrăjitoarele.)*

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

Unde-ai fost, soro?

A DOUA VRĂJITOARE

Porci am sugrumat.

A TREIA VRĂJITOARE

Dar tu, soro?

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

Castane-avea pe braţe, o babă de pilot,
Şi rodea, şi rodea. – Dă-mi şi mie, ziceam.
Lipseşte, vrăjitoare! strigă sluta hârcă.
Bărbatul ei conduce pe Tigru la Alepo?

Într-o sită am să-not
Cu guzganul lung la bot,
Să-l ajung – îl ajung, îl ajung.

A DOUA VRĂJITOARE

Îţi dau unul din vânturi.

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

Tu ai bună plecare.

A TREIA VRĂJITOARE

Eu altul pe deasupra.

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

Celelalte le am toate.
Unul suflă, eu cunosc
Orice punct sau cerc găsesc,
De pe harta de pilot.
Sec ca fânul de s-ar face,
Zi şi noapte să rămâie
Prigonit de-a mea mânie:
Cruda boală să-l pălească,
Şi în vasul său trăsnească
Trei ori trei şi şapte nopţi,
Ca s-ajungă el pe morţi.
Ce vezi, soro?

A DOUA VRĂJITOARE

Arată, arată.

ÎNTÂIA VRĂJITOARE

Inima mea! aproape de mal
Zdrobeşte pe vas puternicul val.
(Barabane în dosul scenei.)